

Textos d'Àlvar (12): Temps pasqual

En aquest text recollim unes paraules d'Àlvar del Portillo en les quals ens parla de la devoció a l'Esperit Sant.

09/06/2014

«En aquestes setmanes del temps pasqual, hem contemplat les aparicions de Crist Ressuscitat. Quin goig que experimentarien els Apòstols en ser de nou amb Jesús! La Sagrada Escriptura ens ho diu expressament: *Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor* (Jn 20,

20). Quines converses que tindrien amb Ell! Quina felicitat al seu costat! I, tanmateix, el Senyor els adverteix: *Amb tot, us dic la veritat: us convé que me'n vagi, perquè, si no me'n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres* (Jn, 16, 7). Penseu (...) com serà la grandesa del do de l'Esperit Sant perquè Crist pronunciï aquestes paraules: *Us convé que me'n vagi...* Alguna cosa podem entreveure, si meditem que Jesús és el Verb fet home, Déu *amb nosaltres*; i que l'Esperit Sant, la Tercera Persona de la Santíssima Trinitat, ve a la nostra ànima, on habita amb el Pare i el Fill: Déu *en nosaltres*. Crist és el nostre Redemptor i el nostre model; i l'Esperit Sant, el nostre Santificador, que obra dins teu i dins meu perquè ens sapiguem fills de Déu i visquem d'acord amb aquesta dignitat; en una paraula, per fer de cadascun de nosaltres *un altre Crist, el mateix Crist*, tal com ens recordava el nostre sant Fundador [sant Josepmaria].

Des de molt jove, el nostre Pare [sant Josepmaria] va conrear una gran devoció per l'Esperit Sant, la qual va anar creixent tot al llarg del seu pelegrinatge en aquest món, de vegades a través de grans *descobriments*. Un d'aquests esdeveniments va tenir lloc el 8 de novembre del 1932. Aquell dia, al matí, el nostre Pare va prendre nota d'un consell que acabava de rebre a la direcció espiritual tot just una hora abans: *M'ha dit: "tingui amistat amb l'Esperit Sant. No parli: escolti'l". En acabar aquella xerrada, de nou al carrer, fent oració (...), una oració mansa i lluminosa, vaig considerar que la vida d'infantesa, en fer-me sentir que sóc fill de Déu, em va donar amor al pare; que, abans, vaig ser per Maria a Jesús, a qui adoro com a amic, com a germà, com a amant seu que sóc... Fins ara, sabia que l'Esperit Sant habitava dins la meva ànima per santificar-la..., però jo no vaig copsar aquesta veritat de la seva presència*

(...) Sento l'Amor dins meu; i vull tractar-lo, ser el seu amic, el seu confident... facilitar-li la tasca de polir, d'arrencar, d'inflamar... No sabré fer-ho, però: Ell em donarà forces, Ell ho farà tot, si jo vull... i sí que ho vull! Diví Hoste, Mestre, Llum, Guia, Amor: que sàpiga el pobre ruquet homenatjar-te, i escoltar les teves lliçons, i encendre's, i seguir-te, i estimar-te.

Propòsit: freqüentar, si és possible sense interrupció, l'amistat i tracte amorós i dòcil de l'Esperit Sant. Veni Sanctae Spiritus!... (Del nostre Pare, 8-XI-1932, a Apunts íntims, n. 864)

Us he de confiar que m'emociona sempre més i em commou —com us succeirà a vosaltres la lectura d'aquestes confidències del nostre estimadíssim Fundador, que tant ens ensenyen del seu amor apassionat per Déu i de la seva vida contemplativa. El tracte amb la

Tercera Persona de la Santíssima Trinitat, ja intens, va créixer vigorosament dins la seva ànima d'ençà d'aquella data en la qual va *descobrir* la impressionant veritat de la seva presència santificadora — *sento l'Amor dins meu*—, la necessitat de secundar les seves mocions — *tractar-lo, ser el seu amic, el seu confident... facilitar-li la tasca de polir...*—, la personal indigència per fer realitat aquest desig i, al mateix temps, l'absoluta confiança en l'ajut del Paràclit: *Ell em donarà forces, Ell ho farà tot, si jo vull...*

Et convido, filla meva, fill meu, a confrontar la teva resposta diària a la gràcia amb aquestes paraules del nostre Pare. T'adonaràs que tens encara molt camí per fer, abans d'arribar a aquella intimitat amb l'Esperit Sant; potser, fins i tot, et sembli que continua sent per a tu *el Gran Desconegut*. No et desanimis. Comença demanant-li que t'il·lumini

per *descobrir* la seva presència dins la teva ànima; que inflami la teva voluntat amb el foc de l'amor; que t'enforteixi per seguir les seves inspiracions. Pots ajudar-te amb aquella oració que el nostre Pare va compondre el mes d'abril del 1934:

Vine, oh Sant Esperit!: il·lumina el meu enteniment, per conèixer els teus manaments: enforteix el meu cor contra les insídies de l'enemic: inflama la meva voluntat...

He sentit la teva veu i no vull endurir-me i resistir, tot dient: més tard..., demà. Nunc coepi! Ara, no sigui cas que el demà em manqui.

Oh, Esperit de veritat i de saviesa, Esperit d'enteniment i de consell, Esperit de goig i de pau!: vull allò que vulguis, vull perquè vols, vull com vulguis, vull quan vulguis... (Del nostre Pare, Nota manuscrita d'abril del 1934)

Una oració profunda, perquè la meditis a poc a poc, ara que s'acosta la festa de la Pentecosta. *He sentit la teva veu*, escriu el nostre Pare. I què és aquesta veu de l'Esperit Sant, sinó la crida a ser sants? (...) Filla meva, fill meu, és necessari que escoltis amb fina delicadesa aquesta veu del Paràclit, que no et neguis a allò que t'està demanant ara mateix i concretament. Potser et reclama que tallis algun filet subtil que t'impedeix de volar amunt en la vida interior; o que et decideixis a lluitar seriosament en un propòsit que ja has formulat en altres moments; o que desarrelis —sempre amb el seu ajut— un defecte que encara et domina; o que vencis —i et concedeix la gràcia per aconseguir-ho— aquests *peròs* que t'inventes, per comoditat, en l'apostolat. Coses petites... o no tan petites: i sempre obstacles grans perquè ens aparten de la intimitat amb Déu. Potser et reclama un canvi més radical i pregon de les teves

disposicions i fins i tot del teu caràcter, una veritable conversió: que et decideixis, sense excuses de cap mena, a ser *humil de cor* (Mt, 11, 29). L'Esperit Sant vol formar Crist en tu, i de vegades ho ha de fer a cop de cisell, mitjançant la contradicció, el dolor de les humiliacions, grans o petites. No deixis lloc a la por i obre la teva ànima a aquesta acció divina. *Hodie, si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra* (Sl 94, 9; Hb 3, 8, 15; 4, 7), recorda reiteradament la Sagrada Escriptura: si perceps la veu de Déu, no endureixis el teu cor.» (Carta, 1-V-1991, III, n. 136-138)
